

4. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ. КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА. ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ. СУДОУСТРІЙ. ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

DOI:10.35774/app2026.02.190
УДК 343.13

Петро Декайло,

старший викладач кафедри кримінального
права та процесу Західноукраїнського
національного університету.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3711-0065>

Андрій Дзюрбель,

кандидат юридичних наук, старший викла-
дач кафедри кримінального права та процесу
Західноукраїнського національного універси-
тету.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-1778-8699>

Олена Камінська,

студентка юридичного факультету
Західноукраїнського національного
університету

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ

Спираючись на опрацьовану наукову літературу та актуальні норми профільного законодавства, у
роботі розглянуто ключові засади здійснення досудового розслідування щодо кримінальних проступків. Акту-
альність теми зумовлена необхідністю оптимізації роботи правоохоронних органів та забезпечення належно-

© Петро Декайло, Андрій Дзюрбель, Олена Камінська, 2026

го балансу між швидкістю розслідування і якістю захисту прав громадян у кримінальному процесі. Правовий аналіз специфіки дізнання здійснено через дослідження ролі дізнавача, при цьому увагу приділено критичним питанням доказування в умовах спрощеної процедури, зокрема факторам браку часу та участі понятих. Обґрунтовано, що інститут кримінальних проступків, попри свою спрямованість на розвантаження системи, потребує чіткішого законодавчого регулювання для усунення процесуальних ризиків.

Метою статті є дослідження особливостей процедури дізнання та виявлення практичних проблем, які виникають під час збору та фіксації доказів при розслідуванні кримінальних проступків.

У процесі дослідження використано такі методи як аналіз наукової літератури, порівняльно-правовий метод для вивчення норм КПК України та метод аналізу судової практики.

Як основні результати та висновки роботи, у статті розібрано останні рішення Верховного Суду щодо строків дізнання та ознайомлення з матеріалами справи. Доведено, що стислі строки часто призводять до поверхневого збору доказів. Виявлено, що відсутність чіткої регламентації процесуальних дій дізнавача в умовах надмірного поспіху призводить до визнання доказів недопустимими в суді. Запропоновано ввести обов'язкову відеофіксацію при отриманні пояснень та цифровізувати роботу дізнавача, щоб пришвидшити процес без втрати якості та краще захистити права учасників справи. Практичне значення одержаних результатів полягає у розробці конкретних рекомендацій для вдосконалення діяльності дізнавачів, що сприятиме підвищенню ефективності досудового розслідування та дотриманню стандартів справедливого судочинства.

Ключові слова: кримінальний проступок, дізнання, дізнавач, спрощене провадження, процесуальний порядок дізнання, допустимість доказів, процесуальний поспіх.

Dekailo P., Kaminska O.

Problematic issues and procedural features of pre-trial investigation of criminal offenses

Based on the reviewed scientific literature and current provisions of the relevant legislation, the paper examines the key principles of pre-trial investigation of criminal offenses. The relevance of the topic is determined by the need to optimize the performance of law enforcement agencies and ensure a proper balance between the speed of investigation and the quality of protection of citizens' rights in criminal proceedings. A legal analysis of the specifics of the inquiry is conducted through an investigation of the inquirer's role, with particular attention paid to critical evidentiary issues within the simplified procedure, specifically focusing on time constraints and the involvement of witnesses. It is substantiated that the institution of criminal offenses, despite its focus on relieving the system, requires clearer legislative regulation to eliminate procedural risks.

The purpose of the article is to study the features of the inquiry procedure and identify practical problems that arise during the collection and consolidation of evidence in the investigation of criminal offenses.

The research methods used include the analysis of scientific literature, the comparative-legal method, and the method of analyzing judicial practice.

As the main results and conclusions, the article analyzes the latest decisions of the Supreme Court regarding the terms of inquiry and review of case materials. It is proved that tight deadlines often lead to a superficial collection of evidence. It is found that the lack of clear regulation of the inquirer's procedural actions under conditions of excessive haste leads to the inadmissibility of evidence in court. It is proposed to introduce mandatory video recording when obtaining explanations and to digitalize the inquirer's workplace in order to speed up the process without losing quality and better protect the rights of case participants. The practical significance of the results lies in the development of specific recommendations for improving the activities of inquirers, which will contribute to increasing the efficiency of pre-trial investigation and compliance with the standards of a fair trial.

Keywords: criminal offense, inquiry, inquirer, simplified proceedings, procedural order of inquiry, admissibility of evidence, procedural haste.

Постановка проблеми. Поява інституту кримінальних проступків у кримінальному процесі стала цілком очікуваною відповіддю на гостру потребу в оновленні всієї правоохоронної системи. Спрощена процедура досудового розслідування, яку запровадив чинний КПК України, покликана передусім пришвидшити правосуддя та звільнити слідчих від роботи з дрібними правопорушеннями, що не несуть великої суспільної загрози. При цьому реалізація спрощених процедур має здійснюватися з неухильним дотриманням принципу верховенства права, закріпленого у статті 8 Конституції України [7]. Також варто зауважити, що динаміка застосування відповідних норм на практиці свідчить про наявність низки суперечливих моментів. Зокрема, це стосується саме того, як формується доказова база у процесуальному праві в умовах обмеженого часу, та водночас необхідності дотримання прав учасників процесу під час здійснення дізнання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Базу для наукового розгляду питань дізнання сформували у своїх працях такі відомі правники, як Л. Д. Удалова, А. О. Воробей, О. А. Марченко та П. О. Балов. Більша частина їхніх досліджень зосереджена на питаннях процесуальної незалежності дізнавачів та законності збору доказів під час реалізації спрощеної процедури розслідування. Водночас не можна оминати увагою внесок П. В. Декайла та Г. Різник: чий напрацювання дозволяють оцінити ризики порушення законності під час стислих строків розслідування.

Мета роботи полягає у дослідженні особливостей процедури дізнання та виявленні практичних проблем, які виникають під час збору та фіксації доказів при розслідуванні кримінальних проступків.

Виклад основного матеріалу дослідження. Процес реформування системи кримінальної юстиції в Україні призвів до того, що ми нарешті відійшли від надто складної та затяжної процедури розслідування дрібних злочинів. Кримінальний проступок – це, по суті, спроба закону бути швидшим. Однак практичний досвід свідчить, що така швидкість не завжди гарантує належну якість. Увесь сенс дізнання зводиться до спрощення: менше паперів, менше часу на доказування, але той самий результат – вирок суду.

При цьому доцільно звернути увагу на зарубіжний досвід, оскільки багато країн уже пройшли шлях адаптації спрощених форм розслідування. За В. А. Баранцем, ефективність дізнання в країнах із розвиненою правовою системою забезпечується не лише скороченням часових рамок, а й впровадженням спеціалізованих процедур, що дозволяють отримати беззаперечні докази на ранніх етапах без надмірного процесуального формалізму [2, с. 333]. Запозичення окремих елементів такого досвіду, зокрема щодо оптимізації дій дізнавача в умовах обмеженого часу, могло б стати дієвим інструментом для вдосконалення вітчизняної практики.

Розгляд процедури дізнання неможливий без звернення до його основи, яка закріплена у статті 12 КК України. Вона не просто дає визначення проступку, а фактично диктує дізнавачу межі його роботи. Зокрема, йдеться про злочини, за які передбачено основне покарання у виді штрафу не більше 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі [8]. Такий підхід законодавця дозволяє розмежувати справи, які потребують повного слідства, від тих, де доцільно застосувати спрощений порядок розслідування.

Відповідно до ст. 298-5 КПК України, строки дізнання є надзвичайно стислими: від 72 годин (якщо особа затримана) до 2 місяців. При цьому законодавець передбачив можливість продовження строку дізнання прокурором до тридцяти днів за наявності об'єктивної необхідності проведення додаткових слідчих та розшукових дій, що оформлюється відповідною постановою [9]. На практиці дізнавач опиняється в ситуації, коли змушений формувати доказову базу буквально за лічені дні, адже законодавець значно обмежив дізнавачів у часі, і це часто стає причиною поспішних висновків і недостатньо глибокої перевірки матеріалів провадження.

В ухвалі Верховного Суду від 03 червня 2025 року у справі № 753/7396/23 було піднято питання про те, чи може ухвала слідчого судді (якою орган розслідування зобов'язано вчинити певні дії вже на стадії ознайомлення) автоматично відновлювати перебіг строку досудового розслідування. Колегія суддів Касаційного кримінального суду висловила позицію, що слідчий суддя не має повноважень відновлювати завершене розслідування, адже це рішення належить виключно до компетенції сторони обвинувачення [15]. Такий підхід має на меті запобігти ситуаціям, коли через додаткові процесуальні дії строки розслідування вважаються пропущеними, що призводить до закриття провадження за п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України. Водночас, як зазначає Н. М. Опольська, судова практика свідчить про те, що прогалини у законодавчому регулюванні моментів повідомлення про підозру нерідко стають підставою для закриття проваджень, що фактично нівелює мету правосуддя [11, с. 74]. У таких випадках відсутність чітких норм призводить до зловживань, де закриття кримінального провадження через спливи строків стає наслідком поверхневого виконання процесуальних обов'язків органами досудового розслідування.

Дізнавач – це відносно нова фігура в нашому процесі. Хоча він має права слідчого (згідно зі ст. 40-1 КПК), на практиці його самостійність часто обмежена вказівками прокурора. Як слушно зауважує Ю. В. Гуцуляк, невизначеність діяльності процесуальних суб'єктів у цій сфері негативно впливає на виконання завдань кримінального провадження та належне забезпечення процесуальних прав учасників [5, с. 86]. Можна стверджувати, що це ставить під сумнів, чи дійсно такий суб'єкт володіє справжньою процесуальною автономією. У цьому контексті слушно є позиція, згідно з якою процесуальна самостійність дізнавача на стадії досудового розслідування має бути чітко розмежована із повноваженнями слідчого для уникнення дублювання функцій та забезпечення ефективності провадження [13, с. 90]. Розуміння цієї самостійності

не повинно зводитися лише до формального права підписувати процесуальні документи, а має включати реальну можливість дізнавача приймати рішення у межах компетенції без надмірного контролю.

Успіх розслідування залежить від якості доказів, як зазначають П. В. Декайло та Г. Різник, властивості доказів – це їхні необхідні ознаки, за умови наявності яких певна інформація набуває якості доказу [6, с. 233]. Навіть за умов спрощеної процедури правоохоронці не звільняються від обов'язку залучати до слідчих дій сторонніх осіб задля гарантування об'єктивності. Л. Д. Удалова наголошує, що понятій – це незацікавлена особа, яка за запрошенням службових осіб присутня при проведенні слідчих (розшукових) дій і своїм підписом засвідчує відповідність записів у протоколі виконаним діям [14, с. 112]. У контексті розслідування кримінальних проступків це набуває особливого значення. Оскільки дізнання проводиться у стислі строки, через це з'являється певна «спокуса» проводити огляди або обшуки без залучення достатньої кількості понятих, хоча це є грубим порушенням процесуальної форми. Як зазначається у підручнику, понятими не можуть бути потерпілі, родичі підозрюваного або працівники правоохоронних органів [14, с. 113]. На практиці ж, через дефіцит часу, дізнавачі іноді нехтують цими вимогами.

Згідно з позицією І. Л. Безпалько, формування доказової бази у справах про проступки вимагає чіткого дотримання стандартів доказування, адже мінімальні порушення процедури призводять до визнання доказів недопустимими, що ставить під загрозу результати всього розслідування [3, с. 180]. Це свідчить про те, що обґрунтованість обвинувачення в умовах стислих строків залежить виключно від ефективності процесуальних дій та своєчасного закріплення даних у протоколі.

Окрім проблем із залученням учасників, серйозною перешкодою стає сама процедура доказування в умовах обмеженого часу. Як зазначає А. О. Воробей, «процесуальний поспіх», зумовлений надто стислими строками дізнання, часто призводить до того, що доказова база формується поверхнево, без належної перевірки всіх обставин події [4, с. 88]. Можна вважати, що це створює ризик перетворення дізнання на формальну процедуру, де швидкість стає важливішою за встановлення істини. Коли дізнавач намагається вкластися у 72 години, він фізично не завжди може забезпечити належну верифікацію отриманих даних, що в майбутньому дає адвокатам підстави для оскарження результатів розслідування.

Важливою у вирішенні дискусій щодо процедурної точності під час завершення дізнання стала позиція Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду. У постанові від 19 січня 2026 року у справі № 301/3018/23 суд дійшов висновку, що надання стороні захисту доступу до матеріалів дізнання в порядку ст. 290 КПК України (шляхом ознайомлення), а не лише через вручення копій згідно з ч. 5 ст. 301 КПК, не є істотним порушенням закону. Суд підкреслив, що така процедура не звужує права учасників, а навпаки, забезпечує реалізацію права на справедливий суд, що фактично легітимізує поєднання загальних і спеціальних норм КПК у справах про проступки [12].

Не дивно, що наукова спільнота й досі активно дискутує щодо правової природи дізнання. Як зазначає П. О. Балов, дізнання слід розглядати як специфічну спрощену форму досудового розслідування, яка покликана забезпечити максимальну швидкість правосуддя без втрати його якості [1, с. 12]. На практиці ж досягнення цього балансу є вкрай складним. Автор підкреслює, що однією з особливостей є можливість використання як доказів пояснень осіб та даних медичних оглядів як повноцінних доказів, що значно прискорює процес, але вимагає від дізнавача колосальної відповідальності. Вважаємо, такий підхід є виправданим лише за умови, що підозрюваний беззаперечно визнає свою вину. Якщо ж виникає найменший сумнів у правдивості свідчень, спрощення процедури може перетворитися на небезпечну пастку: помилки, допущені через поспіх, виправити в суді буде набагато складніше.

У цьому контексті особливого значення набуває правосуб'єктність особи, яка здійснює розслідування. Як зазначає О. А. Марченко, дізнавач виступає ключовою процесуальною фігурою, на яку покладено обов'язок не лише швидко зібрати матеріали, а й забезпечити їх законність у специфічних умовах спрощеної форми [10, с. 42]. Автор слушно наполягає на необхідності більш детального розмежування статусів дізнавача та слідчого аби уникнути змішування його функцій із повноваженнями слідчого. Адже саме відсутність чіткої межі між цими суб'єктами в законодавстві призводить до абсурдних ситуацій: замість того, щоб швидко реагувати на проступок, дізнавач грузне в бюрократичних процедурах, які більше притаманні повноцінному слідству.

Фундаментом для всієї процедури є норми процесуального закону. Зокрема, Кримінальний процесуальний кодекс України чітко окреслює межі дозволеного для дізнавача: «Для досудового розслідування кримінальних проступків дозволяється виконувати всі слідчі (розшукові) дії, передбачені цим Кодексом, та негласні слідчі (розшукові) дії, передбачені частиною другою статті 264 та статтею 268

цього Кодексу, а також викликати особу для опитування, проводити медичне обстеження, отримувати пояснення, висновки спеціалістів...» (ч. 2 ст. 298-1 КПК України) [9].

Аналізуючи наведену норму, розширення переліку способів отримання доказів (як-от пояснення чи висновки спеціалістів) є виправданим кроком. Проте це вимагає від дізнавача бездоганного знання процесуальної форми. Будь-яке відхилення від вимог ст. 298-1 КПК може перетворити зібрані матеріали на «паперове сміття», яке суд не зможе прийняти як допустимі докази. Таким чином, швидкість розслідування проступків – це не дозвіл на ігнорування правил, а навпаки – вимога діяти максимально професійно у стислі строки.

Тобто, можна стверджувати, що успіх дізнання значною мірою залежить від комунікації між дізнавачем і учасниками провадження. Оскільки спрощена процедура передбачає можливість використання пояснень, виникає потреба у створенні таких умов, за яких людина буде повною мірою усвідомлювати наслідки своїх слів. Впровадження обов'язкових стандартів відеофіксації під час відібрання таких пояснень дозволило б уникнути конфліктних ситуацій у суді та зняло б питання щодо можливого тиску на підозрюваного. Крім того, важливим аспектом залишається цифровізація робочого місця дізнавача. Можливість миттєвого внесення даних до ЄРДР безпосередньо з місця події суттєво розвантажили б дізнавача від рутини, давши йому змогу сконцентруватися саме на доказуванні.

Висновки. Підбиваючи підсумки, варто зазначити, що поява інституту кримінальних проступків стала дійсно вагомим кроком у реформуванні всієї правоохоронної системи. Запровадження спрощеної процедури розслідування є логічною відповіддю на запит суспільства щодо процесуальної економії. Проте реальна практика дізнання показує й певні «слабкі місця», серед яких найгостріше відчувається так званий «процесуальний поспіх». Надто стислі строки часто ставлять дізнавача в рамки, де швидкість починає шкодити якості. Саме поєднання сучасних технологій із його професійною незалежністю є тією гарантією, яка дозволить зробити спрощене провадження не просто швидким, а по-справжньому справедливим і прозорим. Це не тільки розвантажить систему від зайвої рутини, а й забезпечить реальний захист прав кожного учасника процесу.

Список використаних джерел

1. Балов П. О. Особливості дізнання як спрощеної форми досудового розслідування кримінальних проступків. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 5. С. 512–517. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/290784/284410> (дата звернення: 29.03.2026).
2. Баранець В. А. Зарубіжний досвід розслідування кримінальних правопорушень у формі дізнання. *Київський часопис права*. 2023. № 1. С. 331–336. URL: <https://kyivchasprava.kneu.in.ua/index.php/kyivchasprava/article/view/295/282> (дата звернення: 23.05.2026).
3. Безпалько І. Л. Особливості кримінального процесуального доказування щодо кримінальних проступків під час досудового розслідування. *Юридичний бюлетень*. 2021. № 18. С. 178–184. URL: https://lawbulletin.oduvs.od.ua/archive/2021/18/18_2021.pdf#page=178 (дата звернення: 23.05.2026).
4. Воробей А. О. Проблемні питання та шляхи вдосконалення процедури дізнання. *Юридичний часопис*. 2022. № 1. С. 132–139. URL: <https://ljd.dnuvs.in.ua/wp-content/uploads/2022/01/15.vorobej.pdf> (дата звернення: 29.03.2026).
5. Гуцуляк Ю. В. Процесуальний статус дізнавача у кримінальному провадженні в Україні. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах : зб. тез Міжнар. наук.-практ. конф. (Львів, 3 листоп. 2023 р.)*. Львів : Львів. держ. ун-т внутрішніх справ, 2023. С. 85–88. URL: <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi77/0057104.pdf#page=85> (дата звернення: 25.05.2026).
6. Декайло П. В., Різник Г. І. Окремі аспекти визначення властивостей доказів у кримінальному процесі. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. № 4 (20). С. 232–234. URL: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/908> (дата звернення: 29.03.2026).
7. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : станом на 01 січ. 2026 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 23.05.2026).
8. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III : станом на 17 лип. 2025 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-12#Text> (дата звернення: 31.03.2026).
9. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI: станом на 04 березня 2026 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 29.03.2026).
10. Марченко О. А. Особливості досудового розслідування кримінальних проступків у формі дізнання: деякі процесуальні аспекти. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2021. № 3 (2). С. 49–54. URL:

[http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Pupch_2021_3\(2\)__10](http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Pupch_2021_3(2)__10) (дата звернення: 26.03.2026).

11. Опольська Н. М. Строки досудового розслідування кримінальних проступків: судова практика та прогалини законодавства. *Публічне право*. 2022. № 1. С. 73–77. URL: <http://vsau.vin.ua/repository/getfile.php/31049.pdf> (дата звернення: 23.05.2026).
12. Постанова Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 19 січня 2026 року у справі № 301/3018/23 (провадження № 51-2997кмо25). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/133656391> (дата звернення: 21.04.2026).
13. Рогатинська Н. В., Гніздох Н. В. Процесуальна самостійність слідчого та дізнавача на стадії досудового розслідування. *Актуальні проблеми правознавства*. 2022. № 4. С. 88–92. URL: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/1302/1348> (дата звернення: 23.05.2026).
14. Удалова Л. Д. Кримінальний процес України : підручник. Київ : Паливода А. В., 2021. 352 с.
15. Ухвала Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 03 червня 2025 року у справі № 753/7396/23 (провадження № 51-5656км24). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/128876648> (дата звернення: 26.03.2026).

References

1. Balov, P. O. (2023). Osoblyvosti diznannia iak sprosichenoi formy dosudovoho rozsliduvannia kryminalnykh prostupkiv [Features of inquiry as a simplified form of pre-trial investigation of criminal offenses]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo - Analytical and Comparative Jurisprudence*, 5, 512–517. DOI: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/290784/284410> [in Ukrainian].
2. Baranets, V. A. (2023). Zarubizhnyi dosvid rozsliduvannia kryminalnykh pravoporushen u formi diznannia [Foreign experience of investigation of criminal offenses in the form of inquiry]. *Kyivskiy chasopys prava - Kyiv Journal of Law*, 1, 331–336. Retrieved from <https://kyivchasprava.kneu.in.ua/index.php/kyivchasprava/article/view/295/282> [in Ukrainian].
3. Bezpalko, I. L. (2021). Osoblyvosti kryminalnoho protsesualnoho dokazuvannia shchodo kryminalnykh prostupkiv pid chas dosudovoho rozsliduvannia [Features of criminal procedural evidence regarding criminal offenses during pre-trial investigation]. *Yurydychnyi biuleten - Legal Bulletin*, 18, 178–184. Retrieved from https://lawbulletin.oduvs.od.ua/archive/2021/18/18_2021.pdf [in Ukrainian].
4. Vorobei, A. O. (2022). Problemni pytannia ta shliakhy vdoskonalennia protsedury diznannia [Problematic issues and ways to improve the inquiry procedure]. *Yurydychnyi chasopys - Legal Journal*, 1, 132–139. Retrieved from <https://ljd.dnuvs.in.ua/wp-content/uploads/2022/01/15.vorobej.pdf> [in Ukrainian].
5. Hutsuliak, Yu. V. (2023). Protseualnyi status diznavacha u kryminalnomu provadzhenni v Ukraini [Procedural status of the inquirer in criminal proceedings in Ukraine]. *Teoriia ta praktyka protydii zlochynnosti u suchasnykh umovakh - Theory and practice of combating crime in modern conditions*, 85–88. Lviv: State University of Internal Affairs. Retrieved from <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi77/0057104.pdf> [in Ukrainian].
6. Dekailo, P. V., & Riznyk, H. I. (2020). Okremi aspekty vyznachennia vlastyvostei dokaziv u kryminalnomu protsesi [Certain aspects of determining the properties of evidence in criminal proceedings]. *Aktualni problemy pravoznavstva - Actual Problems of Law*, 4, 232–234. DOI: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/908> [in Ukrainian].
7. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]: Law of Ukraine of June 28, 1996, No. 254k/96-VR (as of January 1, 2026). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
8. *Kryminalnyi Kodeks Ukrainy [Criminal Code of Ukraine]*: Law of Ukraine of April 5, 2001, No. 2341-III (as of July 17, 2025). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-12#Text> [in Ukrainian].
9. *Kryminalnyi Protseualnyi Kodeks Ukrainy [Criminal Procedure Code of Ukraine]*: Law of Ukraine of April 13, 2012, No. 4651-VI (as of March 4, 2026). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> [in Ukrainian].
10. Marchenko, O. A. (2021). Osoblyvosti dosudovoho rozsliduvannia kryminalnykh prostupkiv u formi diznannia: deaki protseualni aspekty [Features of pre-trial investigation of criminal offenses in the form of inquiry: some procedural aspects]. *Pivdennoukrainskyi pravnychi chasopys - South Ukrainian Law Journal*, 3, 49–54. DOI: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21D

BN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Pupch_2021_3(2)__10 [in Ukrainian].

11. Opolska, N. M. (2022). Stroky dosudovoho rozsliduvannia kryminalnykh prostupkiv: sudova praktyka ta prohualyny zakonodavstva [Terms of pre-trial investigation of criminal offenses: judicial practice and legislative gaps]. *Publichne pravo - Public Law*, 1, 73–77. Retrieved from <http://vsau.vin.ua/repository/getfile.php/31049.pdf> [in Ukrainian].
12. *Postanova Ob'iednanoi palaty Kasatsiinoho kryminalnogo sudu Verkhovnoho Sudu vid 19 sichnia 2026 roku u spravi № 301/3018/23 (provadzhennia № 51-2997kmo25) [Resolution of the United Chamber of the Criminal Cassation Court of the Supreme Court of January 19, 2026, in case No. 301/3018/23]*. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/133656391> [in Ukrainian].
13. Rohatynska, N. V., & Hnizdiukh, N. V. (2022). Protsesualna samostiinist slidchoho ta diznavacha na stadii dosudovoho rozsliduvannia [Procedural independence of the investigator and the inquirer at the stage of pre-trial investigation]. *Aktualni problemy pravoznavstva - Actual Problems of Law*, 4, 88–92. Retrieved from <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/1302/1348> [in Ukrainian].
14. Udalova, L. D. (2021). *Kryminalnyi protses Ukrainy [Criminal Process of Ukraine]: textbook*. Kyiv: Palyvoda A.V. [in Ukrainian].
15. *Ukhvala Kasatsiinoho kryminalnogo sudu Verkhovnoho Sudu vid 03 chervnia 2025 roku u spravi № 753/7396/23 (provadzhennia № 51-5656km24) [Ruling of the Criminal Cassation Court of the Supreme Court of June 03, 2025, in case No. 753/7396/23]*. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/128876648> [in Ukrainian].

Стаття надійшла 22.04.2026

Стаття прийнята до друку 15.06.2026

Опубліковано 31.08.2026